

vlad, ki veljajo za velike, doslej jih imamo v Evropi šest, poslej bilo pa bi jih sedem. Italija je sedaj še najmlajša. — Crispi, ital. minister, se grozi francoski republiki, ako hoče le-ta seči po Tripolis, deželi v gorenji Afriki, — s pestjo. Pravi, da ji Italija ne pusti teh dežel nikoli v oblasti. — Trgovinska pogodba z Avstrijo je dognana in ji manjka še samo, da ji pritrđi ital. drž. zbor. — V Abesiniji se že blizu, da vresničuje, kar smo bili kedaj rekli, da ne pride ondi do vojske. Abesinski kralj Neguš je pri volji, da sklene brž ko brž mir, pa tudi Italijanom ni Bog vé, kako za vojsko. — K sv. Očetu je prišel posebni poslanec angleške kraljice, Viktorije, vojvoda Norfolški. — Grški krajevnik je dobil od nemškega cesarja Viljema visok red, ali se pravi, da to ni nič v zvezi s kakim političnim vprašanjem. Verjetno a ni gotovo. — V Ameriki se jim zdi že preveč tujih ljudi in je sedaj v New-Yorku, glavnem mestu „zedinjenih držav“, posebna postava v razpravi, da se prepreči naseljevanje. Doma, če še tako slabo, živi se bolje, kakor na tuji zemlji.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Na Moravskem pridelajo v Polešovicah najboljšo kapljico. Vino je res dobro, pa tistih rožic ni v njem, ki iz našega štajarskega vina dišijo, kedar letina potegne.

Predolgih gostov se ljudje radi naveličajo, tedaj je treba prijazne Polešovice zapustiti in se od ljubih prijateljev posloviti. Iz voza še enkrat segneva jubilanu v roke, in voz zdrdra izpred farovža proti Velehradu.

Sta se li v kočiji vozila? Poslušajte, pa ušesa jako napinjajte, ker voz tako ropoče, da človek sam svojega glasa ne sliši. Voz je take sorte, da bi nosil 5 polovnjakov vina: lestvice in tla so lepo zeleno pobarvana, čez lestvice je položena deska, in na deski midva visoko sediva in zaničljivo doli na svet gledava. Zadi v košu je bila hranjena najina prtljaga. Dolgo se vozimo med njivami: hudo naju je treslo, in če bi se vtegnila kateremu naših čitateljev jetra zatrditi, naj se gre v Polešovice na tisti voz vozit, gotovo, da se mu jetra zopet omehčijo.

Kraj posestva in po mejah imajo slivje nasajeno, druge sorte drevesa so redka. Ker so ravno slive trgali, je naju kje bodi raz slive gledal, če ne Slovak, pa Slovaček.

Velehrada nismo pred videli, dokler nismo bili sredi njega; grič ga nam je zakrival. Tukaj tedaj je blaženi kraj, kjer sta sv. apostola Ciril in Metodij postavila svojo stolico, raz ka-

tere sta širila krščansko vero med Moravani in Čehi, pa tudi med Slovaki in Slovenci. Tukaj je tudi umrl sv. Metodij ter svoj tek slavno dokončal. Okoli desete ure predpoldne sem tukaj služil sv. mešo, da se Bogu zahvalim za dar sv. vere, in da počastim velika slovanska apostola, katera sta nam prinesla veseli glas iz nebes.

Cerkva je jako prostorna in prelepa; ravno tako velikansk je grad poleg cerkve, res — Velehrad! Veliki altar iz ličnega belega marmorja je v Rimu izsekan in je stal 36.000 gld. Altarna miza je gladka in svitla, kakor zrcalo, in stoji zadi na marmorni plošči, a predi na dveh okroglih marmornih nogačah. Če se skloniš in pogledaš pod altar, vidiš tamkaj zadi na plošči izsekano troje jako mojsterskih podob. Največa podoba kaže sv. Metodija, ki v svoji škofijski obleki stoji sred ljudstva in duhovstva ter jih prosi, da naj ostanejo pri njem ter bedijo do tretjega dne. S tem jim je prerokoval svojo smrtno uro. Podoba na levi strani kaže, kako se sv. Ciril poslavlja od svojega brata, ki je šel nazaj na Moravsko, dokler je sam v Rimu ostal. Ciril drži Metodija za desnico ter mu pravi: „Preljubi Metodij, ne pozabi na naše brate Moravane“. Kaj pa predstavlja podoba na desnici, vam ne morem povedati, ker sem pozabil. Menil sem sicer, da tega ni moč pozabiti, pa nesrečni pomnež pač človeka zapušča. Skoraj bi bilo, da bi človek zmiraj imel svinčnik in papir pripravljen, da bi vse luknje za-teknil, katere pomnež pušča.

Kakih 30 korakov za cerkvo stoji kapelica sv. Cirila, katero je bojda že sv. Metodij postavil.

Nek sosednji gostoljubni župnik naju je tako dolgo nadlegoval, dokler nisva privolila, da naju je nabasal in zapeljal v svoj farovž. Pred obedom smo si ogledali farno cerkev. Kazal nam je nov tabernakel, ki je tako napravljen, da tatovi prê ne morejo notri. Tam sem si na tihem mislil: ljudje pač na celem svetu kradejo. In tudi ta misel me je nadlegovala, da bi Kristus lahko gospodu župniku oporekal: „Ali meniš, da ne morem prositi svojega Očeta, in bi mi poslal več, kakor dvanajst legijonov angeljev“, da bi me varovali.

(Dalje prih.)

Smešnica 50. Kmet je poslal hlapca v vinograd, naj razseka pečevje, ki je bilo traju na poti. Po polu dne pride pa sam za njim, da pogleda, kaj da je hlapec že opravil. Ko pride tje, vidi, da je hlapec že skoro gotov z delom. „Prav“, pohvali ga, „prav je tako. Vidim, da si se precej utrudil, tedaj pa nehaj ter si odpočij! V tem pa lahko znosiš šibrovje doli na pot, tam mi pride ravno dobro!“ — „O“, popraska se hlapec, „to bode pa res počitek“.